

ע"ה:

הגשרפין פרק תשיעי סנהדרין

מסורת הש"ס

עין משפט
גור מוצה

ל"א א ב מ"י פ"ד מהל'
ר"ח הלכה ג'
ל"ה ג מ"י ט"ז הלכה ג'

מוסף רש"י

על
בדמיון ענין על טורח, שכן
לכח ולחמט הראשון
וכחבון (ג'ג). מלמד
שחובשין אותו. לא נאמר
מקרא זה אלא ללמד
היכא דהכחו ולא תת ושל
למכא יחבשו את המכה
הוא נבית האסורין עד
שנראה אל יקום והתקן
חזון א' ונקמה המכה, מכלל
דעד השתא לא יא' מדי
כ"ד אלא נחש (שם).
שהמקושש במיתה. ואף
על ג' דמכין ב' לא פורש
מה יעשה לו, היט שלא היה
אם נפקלה חמרה
לשם חמק הקל, כדמפרש
ואיל ודברים ב"ב ק"ס.
שהרי יצא מ"ד זכאי.
כלומר האיל וקודם עמדו
בדן נאזלו לו זכות, אין לנו
לחיינו ודברי טעם.

מגדף הוראת שעה היתה. איכא למאן דאמר לקמן (דף פ':)
מקושש נמי הוראת שעה היתה:
לא היה יודע באיזה פיתה. ואע"ג דמיתה סתם חנק היא ממון
הסכנה היה ממהל לעיכוד עונות כוכבים דנקפלה * דמחלל
שנת כפרהסא כסופר בעיקר דכופר
במעשה בראשית:

בשלמא צ"ב נחמיה היינו
דכתיב תרי אומדני
בו'. ולא לפוטרו ממיתה אלאטריין
דקאמרין לעיל וז' ס"ד שזה מהלך
זה נהרג אלא אלא קרא לאשמועין
דמשלס רפוי ושנת ואע"ג דדיני
ממונות מחזירין בין לזכות בין לחובה
(לעיל דף ג'). דסקלא דעתך כיון
דלמדוהו למיתה פטור דלא משמיל
הוא דרמימו עליה ומיהו קשה הא
דקאמרין לעיל ורבנן הא ונקמה
המכה מאי דרשי ביה הא בין רבנן
ור' נחמיה אית לבו תרי אומדני
וכי היכי דמוקי ליה ר' נחמיה למי
אומדני דידיה מוקמי ליה נמי רבנן
למרי אומדני דידיה לאמדוהו לחיים
ומת דמשמע הכא דלרבנן כתי
קרא ר"ש לומר דקפיל ליה משום
דונקה המכה אלס יקום כמי
דלייכי באמדוהו למיתה ומיה:
וחד אסורוהו צ"ח. וסת. פירש
קונטרס דכשניהם משלס
ממון וקלס קשה אמדוהו לחיים ומת
ליהי כחייבי מיתות שוגגין דפטורין
דלא דפטור ממיתה לא מן הדין
אלא משום דלא מביח דין זכאי:
א"נ

גמ' על משענתו. ממרגמין על כוריה שנחפא לגמרי ושען על
כחו: וזי פטלה על דעפך. למא לי למימר ונקמה המכה (ממיתה): **אלא**
זה שאמדוהו. ממחילה למיתה וכל הכחוד ללמדך שאם יקום מן
המשכב והמהלך בחון ואמדוהו למשענת חיים ונקמה המכה ואפי'
מת לאחר מכן שחור והכביד: ורבנן

על משענתו ונקמה המכה וכי תעלה על
דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג אלא זה
שאמדוהו למיתה והקל ממה שהיה ולאחר
כך הכביד ומת שהוא פטור ורבנן האי ונקמה
המכה מאי דרשי ביה מלמד "שחובשין"
אותו ורבי נחמיה חבישה מנא ליה יליף
במקושש ורבנן נמי יליפי במקושש מקושש
בר קטלא הוא ומשה לא הוה ידע קטליה
במאי לאפקי האי דלא ידעין אי בר
קטלא הוא אי לאו בר קטלא הוא ורבי
נחמיה יליף במגדף דלא הוה ידע אי בר
קטלא הוא וחבשוהו ורבנן מגדף הוראת
שעה היתה כדתניא (י' יודע היה משה
רבינו שהמקושש במיתה שנאמר 'מחללה'
מות יומת אלא לא היה יודע באיזה מיתה
נהרג שנאמר י' לא פורש וגו' אבל מגדף
לא נאמר בו אלא 'לפרש להם על פי ה'
שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה
כל עיקר אם לאו בשלמא לרבי נחמיה
היינו דכתיבי תרי אומדני חד אמדוהו
למיתה וחיה וחד אמדוהו למיתה והקל
ממה שהיה אלא לרבנן תרי אומדני למה
לי חד אמדוהו למיתה וחיה וחד אמדוהו
לחיים ומת ורבי נחמיה אמדוהו לחיים ומת
לא צריך קרא "שהרי יצא מבית דין זכאי"
ואמדוהו למיתה וחיה פוטרין אותו ואמדוהו
למיתה והקל ממה שהיה אומדני ואם לאחר
כן הכביד ומת הלך אחר אומדן דברי רבי נחמיה וחכמים
אומרים אין אומדן אחר תניא אידך "אמדוהו למיתה אומדני
אחר לחיים" אומדני אותו אומדן שני לממון ואם לאחר
זו וצער לירושם מאימתי משלם שחביו וסתמא כרבי
נחמיה: **מתני'** נחבין להרוג את האדם העובד
כוכבים והרג את ישראל לנפלים והרג את בן קיימא פטור 'נחבין'
להכותו על מתניו ולא היה בה כדי להמיתו על מתניו והלכה לה
על לבו והיה בה כדי להמיתו על לבו ומת פטור נחבין להכותו על לבו
והיה

והמהלך בחון (שם): **חד אמדוהו למיסה** וחס. דלא חימא הואיל ואלא מ"ד חייב נקטליה דהא דהדר חיי חס רחמנא עליה להכי אחא ואלא
ימות כלומר והיה איש וגו' ולא ימות כמה שאמדוהו אלא נפל למשכב שנתו יתן ממון ולא מיתה אז אם יקום והמהלך בחון לאחר
שאמדוהו למיתה ונקמה המכה אפילו חור והכביד ומת: **אלא לרבנן**. דאמרי לחבישה אחא תרי אומדני למא לי לכחוד ולא ימות ונפל
למשכב ונקמה המכה שנתו יתן ושמעין מיה אמדוהו למיתה וחס ממון יתן ולא מיתה ומוקפה המכה ימירא שמעין דכשינורר לנו
שלא ימות הוא ונקמה המכה מכלל דעד השתא כחוס הוא: **חד אמדוהו למיסה** וחס וחד אמדוהו לחיים וחס. ואפיכא דרש לכו ולא
ימות דרשי ליה לאמדוהו לחיים ומת והכי משמע ולא ימות אם אמדוהו מחלה שלא ימות אפי' מת לאחר מכלל שנתו יתן ורפא
ירפא יתן האומדן שאמדוהו למתה חליו עולה ושנתו ורפואתו שכן היו אומדני אותו כשהיה נאמד לחיים ואם אמדוהו למיתה ואפי' כ
יקום והמהלך בחון שלא מת שנתו יתן אלא אמדוהו ממחילה למיתה ואלא מ"ד חייב וסוף דבר מת אע"פ שהקל באמת לא פטריה
רחמנא: **שהרי יצא מ"ד זכאי**. והא נפקא לן מ"דק אל סהרגו (שמות כג) כפרק אחד דיני ממונות (לעיל דף ג'): מנין ליוצא מ"ד זכאי ואמר
אחד יש לי ללמד עליו חובה שאין מחזירין אותו שנאמר וזדיק אל סהרגו: **פוטרין אותו**. ממיתה וטותן חמשה דברים: **אומדן שני**
לממון. כמה ראוי לשכב מחולי זה ולכמה יעלה שנתו ורפואתו: **אומדן האמצעי**. היינו אומדן שני: **אין אומדן אחר אומדן**. לחשב
כיוצא מ"ד זכאי ולהפטר אם לאחר מכלל הכביד ומת אלא בטר מעשה דהשתא אוליין דהואיל והכביד ומת חייב המכה מיתה:
אמדוהו למיתה אומדני אותו לחיים. אם ראוי שהקל ולא אמרינן הואיל ואלא מ"ד חייב הרי זה יורג: **לחיים אין אומדני אותו**
למיתה. לומר טעוין באומדן ראשון ולחייבו לזה שהרי יצא מ"ד זכאי ואמרין ממחמת חולי אחר שגא עליו הכבידה המכה: **נטון נוק**
ועצר לירשין. והוא הדין לרפוי ושנת וכשת דהא בטר אומדן האמצעי אוליין ולחולוהו אמדוהו אלא לאו אורחיה דתנא למשכב כרובל:
מאימתי משלם. [כלומר] מחיו שעה אומדני אותו כשהקל: **משענה שהכסו**. אומדני כמה היה יפה קודם הכאה וכמה היה יפה אחר
הכאה ולא אמרינן הואיל ועד השתא לא אמדינן [ליה] אלא למיתה והשתא הוא דאמדינן ליה לממון נאמדיה כדקאי השתא והרי הוקל
ומפקדינן ליה לניוק: **וסתמא כרבי נחמיה**. והן סתמא כרבי נחמיה מוכחא דפטור ליה ממיתה אף על פי שהכביד ומת:
מתני' נחבין להרוג את הכהן. היה עומד אדם אלא כהמה ומחבין להרוג כהמה והרג אדם פטור משום דכי אמרו ביה
התראת ספק הוא אף על פי שקבל עליו התראת שאומר להם יודע אני שהוא בן כרית ועל מנת כן אני עושה שאם אהרגנו אני
מתחייב מיתה פטור דשמא לא יהרגנו: אנפליס לא מתייב דכמו דקטיל דמי:

(א) כי ק"ט. (ב) נפיל
טו: (ג) מיר סה: ע"ש.
(ד) חוספת' דביק פ"ט
(ע"ש). (ס) שמוס' אל.
(ז) נקטין פ"ז.

תורה אור השלם

1. ושומרתם את השבת
כי קרש הוא לכם
מחלליה מות יוקח כי כל
העשה בה מלאכה
ונכרתה דנפס דהוא
מקרב עמיה.
שבות לא יד
2. ויניחו אותו במשקבו
לא פורש מזה יעשה לו:
במדר סי' לו
3. ויניחו במשקבו
לפרש להם על פי יי.
ורקא כד יב

גליון הש"ס

תוס' ד"ה לא זכר דמחלל
שבת כפרהסא. ק"ל דלמי
זה לא היה ספקו של משה
רבינו ע"ה רק במחלל
כפרהסא דהו' כוספר
בעיקר צ"ב עיני מ"ל
לדמ' דמחלל שנת דנפס
בפיקול דמחלל הא דמקושש
בפיקול היינו דהקביה
הסכס עם משה רבינו ע"ה
בסכס וז' דוקא כפרהסא
אלא דנפס מ"ל:

והיה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones